

BIJVOEGSEL
VAN
DE POSTRIJDER
van 15 November 1924

Gemengde berichten

Luiardijs.

De Luiardijs is een gebrek dat zeer moeilijk om genezen is. Een jongenskind, die de gewoonte aannemt van den luiardijs te spelen van zijne kindertijden af zal meer moeite vinden in latere jaren om die siechte gewoonte te breken dan eenige andere ondeugd die hij zou kunnen bezitten. De luiardijs in zich zelve, laat droogaans in zijne gevolgen geene onuitschikbare vlekken na op iemand's er en faam, als sommige andere ondeugden onvermijdelijk vroeg of laat bemerken. Deze verderfelijke gewoonten kunnen elders, zijts alles nog worden uitgeroeid. Een luiardijs integendeel moet gelijk gesteld worden aan een kranke die door eene ongenesebare kwaal is aangegaan. De luiardijs, evenals te toringlijden, hoort altijd op den dag van morgen. Hij houdt zich overtaigd dat het werk gemakkelijker zal zijn morgen, dat toekomende week hij beter voor het werk zal geschikt wezen als hij voor het oogenblik gevoelt en in die hoopvolle verwachting blijft hij rustig en onbekommerd met ledige handen zijnen tijd doorbrengen. De luiardijs verkeert oprecht in het geloof dat deze een dwaze is die vandaag doet wat tot morgen kan worden uitgesteld.

Luiardijs is eene ondeugd die veel dieper wortelen schiet in het hart van den mensch dan de drift naar het spel, dan den lust naar overland in het drinken. De eenige wijze op dewelke men indruk maken kan op eenen luiardijs is met hem kwaad te maken. Dan alleen zal hij soms uit louter opgewondenheid de handen aan het werk slaan op eene verrassende wijze.

Een zonderling verzoek.

Een vroegere President der Fransche Republiek, M. Grévy, was een der sympathieke en goethartigste menschen van zijn tijd; hij sloeg, wanneer het maar enigszins mogelijk was nooit een verzoek af. Het is dus begrijpelijk hoe moeilijk het hem viel doodvonnissen te onderteekenen en te laten voltrekken; alleen in de uiterste gevallen en dan nog wel op herhaald aandringen van den minister zette hij zijne handteekening onder het vonnis en het besluit tot voltrekking daarvan.

Eenmaal werd M. Grévy door een zoodanig vonnis in groot verlegenheid gebracht. De rechtbank van Rijsel had een misdadiger, Masquelin genaamd, en afkomstig uit het dorp La Madelaine, wegens ondermoord en verscheillende andere boesontredingen ter dood veroordeeld. Het ministerie van justitie drong er op aan, dat de misdadiger ook werkelijk terechtgesteld zou worden en M. Grévy onderteekende het doodvonnis.

Er mochten nog eenige dagen verlopen, eer de terechtstelling zou plaats hebben, en in dien tijd ontving de President telegrafisch een verzoek van de bewoners van La Madelaine om de terechtstelling aldaar te laten plaats hebben. Op het telegram volgde spoedig het schriftelijk verzoek, onderteekend door meer dan duizend namen. In dit verzoek waren de redenen genoemd waarom zij zich tot den President wendden.

Volgens de onderteekenaars behoorde Masquelin in zijn geboorteplaats terechtgesteld te worden, omdat hij een der hunnen was; hij kende alle dorpelingen en allen kenden hem; hij was met velen van hen gedoopt en grootgebracht en nu hadden zij naar zij meenden, er recht op, dat de terechtstelling, zoo dit gebeurde moest, ook in hun dorp zou plaats hebben.

Door die ter-dood-brenging zou er bovendien heel wat geld in het dorp komen en

daar hadden de dorpelingen recht op, omdat hij hun landsman was. Wanneer het vonnis zou worden voltrokken in La Madelaine, dan zouden hoogstwaarschijnlijk honderden uit Rijsel en andere plaatsen naar hun dorp komen. Deze menschen waren dan genoodzaakt in La Madelaine te eten en te drinken en te overnachten mischien, en zoo zouden de bakkers, beenhouwers, herbergiers enz., schitterende zaken maken, wat het heele dorp ten goede zou komen.

M. Grévy gaf natuurlijk in dit geval eene afwijzende beschikking op het verzoek want een terechtstelling is nu eenmaal geen kermissivertooning en de manier, waarop de goede bewoners van La Madelaine geld zochten te slaan uit de terechtstelling van een hunner landslieden, was in elk geval meer dan zonderling.

Een vreesaanjagende Bron.

Bij het boren naar een waterbron op 't terrein van het Holloway-Sanatorium, nabij het dorp Shouds (Virginia), drong het water plotseling met overgrootte kracht door de buizen naar boven en bereikte boven den grond een hoogte van 100 voet.

Met het water kwamen stukken steen mede van 4 à 5 kilos. Zoo hoog was de druk van het water, dat het voor zich zelf een kanaal groef en zich over het terrein een weg baande. Onder de grootste moeilijkheden werd door arbeiders, die dikwijls tot aan hun hoofd in het water stonden, de loop van den stroom eenigzins geregeld. Doch het duurde 19 uren eer het gevaar van overstroming geweken was.

De overstroming was voor de dorpelingen een vreesaanjagend gezicht. Het sanatorium zelf ligt hoog, zoodat het water, door zissenden stroom verzepeld, zich in snelle vaart van den heuvel stortte. Volgens schatting levert de bron die het water van eene diepte van 1424 voet opstuwt, ruim 200.000 liters per uur, de temperatuur bedraagt 70 graden.

Het Beheer

der Nederlandsche spoorwegen heeft voor het publiek de volgende wenken opgesteld, welke op de stations en bij onbewaakte overwegen goed zichtbaar voor het publiek zullen worden opgehangen:

Voetgangers dienen voor den overgang stil te staan, naar beide zieden uit te zien en — wanneer geen trein in antoecht is — snel den overweg over te loopen.

Bij mist luisteren of er een trein aankomt.

Niet probeeren vlak vóór den trein over te steken.

Kleine kinderen late men niet alleen den overweg overgaan.

Bij dubbel spoor — nadat een trein den overweg is gepasseerd — uitzien of geen trein op het andere spoor uit tegenovergestelde richting aankomt.

Met een voertuig nadere men een onbewaakte overweg steeds zoo langzaam, dat men — nadat een goed uitzicht op den spoorweg verkregen is — nog voor den overweg kan stoppen.

Bestuurders van motorrijtuigen of motorrijwielers zullen er dus in het algemeen op moeten rekenen vóór den overweg te stoppen, zoolang zij geen voldoende uitzicht op den spoorweg hebben.

Wielrijders moeten zoo langzaam rijden dat zij gemakkelijk vóór den overweg kunnen afstappen.

Voerlieden van zware of lange voertuigen dienen af te stappen en vóór de bespanning van den wagen uit te gaan.

Drivers van vee dienen voor den overweg vóór het vee uit te loopen.

Met een wagen of tuig, dat niet geheel in orde is, moet men den overweg niet overgaan.

MAARSCHALK FOCH OVER

ONTWAPENING.

Maarschalk Foch heeft zich tegenover een opsteller van de «Chicago Daily News» sceptisch uitgelaten over de algemeene ontwapening. In dat interview heeft de maarschalk onder meer gezegd:

De leden van den Volkenbond — en wat betekend die bond zoolang het machtigste land van de wereld, de Vereenigde Staten daarvan geen deel uitmaakt — de leden van den Volkenbond verlangen den vrede te handhaven en zij zouden voor ontwapening te vinden zijn zoo ze niet door twee gevaren bedreigd werden: Duitschland en Rusland.

Onder een democratisch uiterlijk verbergt Duitschland mischien de meest reactionnaire elementen van Europa en het zal nooit de vernedering van de nederlaag van 1918 vergeten.

Rusland, dat voor het oogenblik buiten het concert van de beschaafde naties getreden is, bedreigt niet slechts het bestaan van de jonge staten, die na den oorlog aan zijn grenzen zijn geboren, maar het zet de panslavistische politiek van Peter den Grote voort. Rusland is een aanhoudend gevaar voor andere landen. Wij weten wat wij van de Angelsaksische en Latijnsche rassen kunnen verwachten; want wij kennen die sinds eeuwen. Wie kan daarentegen het nieuwe Slavische ras begrijpen, dat, als staat nauwelijks twee eeuwen bestaande, pas in het concert der naties zijn rol begint te spelen en steeds aggressiever optreedt.

Deze twee belangrijke volken behoeven niet tot den Volkenbond en verbergen hun verlangen niet om, desnoods door geweld, verdragen die den Volkenbond moet beschermen, ongeschied te maken. Hoe kan men onder deze omstandigheden ernstig spreken over algemeene ontwapening in een nabije toekomst. Bovendien zouden, wil men het edelmoedige beginsel om twisten tusschen naties met andere middelen dan de wapens te beslechten, kunnen toepassen, alle volken op een zelfde intellectueel peil moeten staan en dezelfde verlangens hebben. Is dat in Europa het geval? Maarschalk Foch zeide eran te twijfelen. Kan de onwetende Russische boer of de nationalistische Duitse burger dezelfde denkbeelden hebben als de vreedlevende Fransche arbeider? Zeker niet. Deze ongelijkheid in opvoeding en opvattingen zal volgens maarschalk Foch, nog langen tijd de verwezenlijking van de menschlievende denkbeelden van den Volkenbond in den weg staan.

Socialistische Vrouwenbetoging.

Verscheidene duizenden socialistische vrouwen manifesteerden dinsdag in de straten van Brussel, met verscheidene muziekkorpsen en een 100tal vlaggen, tegen het duur leven.

Zij droegen roode bloemen en in den stoet werden cartels gedragen met opschriften over het duur leven.

Eene afvaardiging werd in het Paleis der Natie ontvangen door de socialistenvan de Kamer, die beloofden zich met de zaak onoverposed bezig te houden.

M. Vandervelde stelde de afvaardiging aan M. Theunis voor.

De eerste minister zei dat heel het duur leven werd beïnvloed door de wisselkwestie Onze wissel kan niet verbeteren zonder eene begroeting die in evenwicht is. Ik doe mijn uiterste best om er te komen, besloot hij, en ik hoop dat de Kamer mij zal helpen.

DUITSCH KIESMANGELUERS.

Het «Kruis van Vlaanderen».

De Duitse nationalistenvenden alle middelen aan in hun kiescampagne om stemmen te winnen. Een nieuwigheid wordt thans in hun dagbladen aan het volk bekend gemaakt. Er is kwestie van het geven van een ereteken, geheeten «Kruis van Vlaanderen». De zaak wordt als volgt in de gazetten voorgesteld:

«Opgepast strijders der Vlaanderen! Het «Kruis van Vlaanderen» goedgekeurd door de bevoegde commissie van admiraal von Schroeder en bestemd voor de strijders der Vlaanderen, is op 't punt uitgereikt te worden. De kandidaten moeten zich wenden tot den ondergeteekende voor het zenden van formulieren en de te vervullen voorwaar-